וזה וזה בבור רב לטעמיה [א]דאמר רב בור שחייבה עליו תורה להבלו ולא לחבטו ושמואל אמר [א]בבור בין מלפניו בין מלאחריו חייב שמואל לטעמיה דאמר להבלו וכל שכן לחבטו אלא היכי דמי לאחריו מקול הכרייה דפטור [ב]כגון דנתקל בבור ונפל לאחורי הבור חוץ לבור איתיביה בבור בין לפניו בין לאחריו חייב תיובתא דרב אמר רב חסדא מודה רב בבור ברשותו דחייב משום דאמר ליה ממה נפשך אי בהבלא מית הבלא דידך הוא אי בחבטא מית חבטא דידך הוא רבה אמר הכא במאי עסקינן במתהפך דנפל אאפיה ואתהפיך ונפל אגביה דהבלא דאהני ביה אהני ביה רב יוסף אמר הכא בנזקי בור בשור עסקינן מאי ניהו שהבאיש את מימיו דלא שנא לפניו ולא שנא לאחריו מיחייב תני רב חנניה לסיועי לרב ונפל עד שיפול דרך נפילה מכאן אמרו נפל לפניו מקול הכרייה חייב לאחריו מקול הכרייה פטור וזה וזה בבור אמר מר נפל לפניו מקול הכרייה חייב ואמאי נימא כורה גרם ליה אמר רב שימי בר אשי הא מני רבי נתן היא דאמר [ג]בעל הבור הזיקא קא עביד [ב][ד]וכל היכא דלא אפשר לאשתלומי מהאי משתלם מהאי דתניא שור שדחף את חבירו לבור בעל השור חייב בעל הבור פטור [ג]רבי נתן אומר [ה]בעל השור משלם מחצה ובעל הבור משלם מחצה והתניא רבי נתן אומר [ו]בעל הבור משלם ג׳ חלקים ובעל השור רביע לא קשיא [ז]הא בתם הא במועד ובתם מאי קסבר אי קסבר האי כוליה הזיקא עבד והאי כוליה הזיקא עבד האי משלם פלגא והאי משלם פלגא ואי קסבר האי פלגא הזיקא עבד והאי פלגא הזיקא עבד בעל הבור משלם פלגא ובעל השור רביע ואידך ריבעא מפסיד אמר רבא [ח]רבי נתן דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא לעולם קסבר האי כוליה הזיקא עבד והאי כוליה הזיקא עבד ודקא קשיא לך לשלם האי פלגא והאי פלגא משום דאמר ליה בעל השור לבעל הבור שותפותאי מאי אהניא לי איבעית אימא לעולם קסבר האי פלגא הזיקא עבד והאי פלגא הזיקא עבד ודקא קשיא לך בעל הבור משלם פלגא ובעל השור משלם רביע ואידך ריבעא נפסיד [ט]משום [ה]דאמר ליה בעל השור לבעל הבור אנא תוראי בבירך אשכחיתיה את קטלתיה מאי דאית לי לאשתלומי מהיאך משתלמנא מאי דלית לי לאשתלומי מהיאך משתלמנא ממך: אמר רבא [י]הניח אבן ע״פ הבור ובא שור ונתקל בה ונפל בבור באנו למחלוקת [ו]ר׳ נתן ורבנן פשיטא מהו דתימא התם הוא דאמר בעל הבור לבעל השור אי לאו בירא דידי תורא דידך הוה קטיל ליה אבל הכא מצי א״ל בעל אבן לבעל הבור אי לאו בירא דידך אבנא דידי מאי הוה עבדא אי הוה מיתקל בה הוה נפל וקאי קמ״ל דאמר ליה אי לאו אבן לא הוה נפיל לבירא איתמר

שור

וזה וזה בבור. ואפילו הכי אשמועינן מתניתין דפטור הואיל ולא מהבלא מית אלא מחבטא וקרקע עולם דבני רה״ר הזיקתו: **רבה אמר הכא במאי עסקינן.** דקתני לאחריו חייב: **במתהפך דנפל על אפיה.** ברישא ומקמי דמטא לקרקעיתא נתהפך ונפל על גביה: **דאהני ביה.** הבלא שנכנס בו בתחילת נפילתו והועילה בו להמית היא המיתתו: **הכא בנזקי בור בשור.** שהשור נכנס לחצר בעה״ב שלא ברשות ולא הפקיר לא רשותו ולא בורו ונפל לבור והבאיש את מימיו: **דרך נפילה.** על פניו משמע דרוב בהמות הנופלין בעומק על פניהם נופלים: **נפל לפניו מקול הכרייה חייב ואמאי נימא כורה גרם ליה.** וכורה פטור הוא דגרמא בעלמא הוא ו)(ואפילו הכורה בעל הבור איכא למיפטריה מהאי טעמא דכיון דמשום גרמא נפל אסתלק חיובא דבור מיניה ורמי אפסיעותא דקול הכורה והוא גרמא בעלמא דפטור ע״א) וכשאין הכורה בעל הבור עסקינן אלא שהוא שכירו וכגון שהיתה בור כרויה ועומדת קודם לכן דלאו האי כרייה הוי כורה חייב דאין שליח לדבר עבירה דאסור לקלקל רה״ר: **בעל הבור הזיקא עביד.** כלומר בתוך שלו נמלא הנזק וכל היכא דלא אפשר לאשתלומי מכורה דקול גרמא בעלמא הוא משתלם מיניה דבעל הבור: **בעל הבור פטור.** בין שהשור הניזק שוטה בין שהוא פקח דאמר ליה בעל הבור אי לאו תורך לא נפל והאי דחיפה מעשה בידים הואי ולא גרמא: **רבי נתן אומר בעל הבור משלם מחצה.** שהרי בין שניהם המיתוהו. אפי׳ הוי שור הניזק פיקח חייב דליכא למימר אבעי לך עיוני ומיזל דהא חבירו דחפו: **הא בתם.** בעל השור משלם רביע וטעמא מפרש לקמיה: **הא במועד.** דמיחייב נ״ש דכל חד משלם מחצה ממה נפשך אי תרווייהו כוליה הזיקא עביד דעל ידי חד מינייהו מיית השתא דעבדי תרווייהו משלם כל חד פלגא אי כל חד וחד פלגא הזיקא עביד מאי דעבד משלם דהא מועד הוא: **אי קסבר האי כוליה הזיקא עבד.** הואיל דבלאו בור נמי מיית הוי כאילו המיתו כולו וכן גבי בור הואיל ובלאו מכת נגיחות השור הוי מיית כאילו המיתו כולו ומשום הכי מחמיר ג׳ חלקים על בעל הבור: **האי משלם פלגא והאי פלגא.** כיון דבעל השור נמי כוליה הזיקא עבד ושור תם משלם חצי נזק שהוא עושה: **ואי קסבר.** הואיל ושניהם עשאוהו יחד האי פלגא עבד והאי פלגא עבד ומשום הכי שור רביע הוא דמשלם דהא תם הוא ופלגא מאי דעבד משלם: **ובעל השור.** דתם הוא לשלם רביע ובעל הבור דמועד הוא לשלם פלגא ואידך מפסיד ניזק: **רבי נתן אב בית דין.** במסכת הוריות בסופה [דף יג:]: **שותפותאי מאי אהניא לי.** בלאו שותפות נמי פלגא הוא דמשלמנא וכיון דבעל הבור נמי כוליה הזיקא עביד משלם ג׳ חלקים: **את קטלתיה.** בתוך שלך מצאתי: **מאי דאית לי כו׳.** אבל רבנן בתר מעיקרא אזלי וסברי דבעל השור כולה הזיקא עבד הלכך במועד בעל השור משלם כוליה ובתם בעל השור משלם פלגא ופלגא מפסיד וגבי מתניתין נמי בתר כורה אזלינן ושניהם פטורין: **הניח אבן.** בור כרויה ואדם אחר בא והניח אבן על שפתה: **באנו למחלוקת כו׳.** לרבנן בעל האבן חייב דהוא גרם כל הנפילה ומשום גרמא בנזקין ליכא למיפטריה *דאבן נמי היינו בור והזיקא בידים הוא כדתניא בפ״ג (דף כח:) הא מה דומה לזה אבנו וסכינו כו׳ ולרבי נתן בין שניהם משלמי:

ה״ג

שמואל לטעמיה דאמר להבלו וכ״ש לחבטו. וא״ת דלמא כי מחייב בחבטו היינו כשנתקל בבור אבל הכא הכרייה גרם לו ליפול וגם נחבט בקרקע עולם בהא הוה פטור וי״ל דשפיר הוי לטעמיה דאשכחן דמחייב בחבטה כשנחבט על ידי מעשיו: **בעל** השור חייב. פי׳ מחצה ובעל הבור פטור לגמרי גזירת הכתוב מונפל שמה שור או חמור מעצמו ולא שיפילוהו אחרים כדפרישית פרק קמא (דף יג. ושם ו): **ובעל** הבור משלם מחצה. בשוטה או מהלך בלילה קאמר דאי בפקח ביום הא תניא לעיל דפטור וכי תימא ה״מ כשנופל מעצמו אבל הפילוהו אחרים חייב א״כ כשנופל נמי מעצמו ליחייב דתחילתו בפשיעה פן יפול ע״י שוורים וסופו באונס חייב אלא על כרחין שור פקח נשמר יפה (א) ומרחק כל כך מן הבור שאין שוורים אחרים יכולין להפילו בתוכו: **לעולם** קסבר האי **פלגא נזקא** כו׳ **אנא תוראי בבירך אשכחיתיה.** וא״ת כיון דפלגא נזקא עבד מה סברא היא זו דמשום דאשכחיה בבור משלם יותר ממה שהזיק והיה רוצה ר״י לפרש דה״ק האי פלגא הזיקא עביד בעלמא כגון בשני שוורים שהזיקו אבל הכא בשור שדחף חבירו לבור הבור כוליה הזיקא עבד כדאמר את קטלתיה דבבירך אשכחיתי׳ ולכך מאי דלית לי לאשתלומי מיניה משתלמנא מינך וחזר בו ר״י מפירוש זה דא״כ מועד לר׳ נתן אמאי משלם מחצה כי היכי דמהני שותפות לבור שאין הבור משלם אלא חצי ממה שהזיק כמו כן יועיל שותפות הבור לשור ולא ישלם השור מחצה ובתם נמי איכא להקשות אמאי משלם רביע ע״כ נראה דבור נמי פלגא נזקא עבד ומשום שגמר ההיזק ודומה כמי שעשאו כולו אמרינן כי ליכא לאשתלומי מבעל השור משתלם מבעל הבור:

שור

מסורת הש״ס

א) לעיל נ: נח., ב) [לעיל יג.], ג) [לעיל כח:], ד) [לעיל לט. ב״מ קח:], ה) [לעיל יג.], ו) רש״ל מ״ז, ז) [ד״ה אי].

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה ובעל וכו׳ יפה ומתרחק כל כך:

גליון הש״ס

רש״י ד״ה באנו למחלוקת וכו׳ ראובן נמי היינו בור. עיין לעיל דף כח ע״ב תוס׳ ד״ה ולישוף:

עין משפט נר מצוה

עח א ב ג ד מיי׳ פי״ג מהלכות נ״מ הלכה יח סמג עשין סח טוש״ע ח״מ סי׳ תי סעיף לא ועי׳ במ״מ ובהשגות:

עט ה ו ז ח מיי׳ שם הלכה יט טוש״ע שם סעיף לב:

פ ט י מיי׳ שם הלכה כ טוש״ע שם סעיף לג:

מוסף רש״י

להבלו ולא לחבטו. משום דעבד ליה הבל לבור ולא משום חבטו (לעיל נ:). **רבי נתן דיינא הוא.** אב״ד היה כדאמרינן בהוריות בפ׳ בתרא (ב״מ קיז:). **דאמר ליה בעל השור.** ההורג, לבעל הבור אנא תוראי בבירך אשכחיתיה. מת, הלכך כל הנזק עליו, מה דאית לי לאשתלומי מבעל השור משתלימנא, אם תם הוא משלם רביע, ואפילו הזיקו הוא לבדו לא היה משלם אלא חצי נזק ועכשיו שיש אחר עמו ישלם רביע, והשאר משתלימנא מינך (לעיל יג.).